

**כמה דקות של פחד התחלפו
בהרבה דקות של עליצות, שהסתיימו,
כרגיל, בכמה דקות חמימות במים צוננים**

להגיע לאילת בשלום

בבת אחת הפנו הכל את מבטיהם כמעט בתחינה לעברו של נהג האוטו-בוס, שוקי. הכל רצו להגיע לאילת בשלום. והם אכן הגיעו לאילת בשלום, וגם חזרו מאילת בשלום, כשאחת

זיכרה של התאונה הקטלנית בה קיפחו את חייהן המש בנות מישפחת אוהיון. באותו רגע גם בישר הרדיו על תאונה קטלנית נוספת, זאת של תל-חנן בצפון.

כמה עשרות קילומטרים לפני אילת, כאשר האוטובוס ובו המועמדות לנסיכת ים-סוף עשה את דרכו על כביש הערבה, הופנו כל המבטים לצדי הכביש, עליהם היו מונחים שרידי

אתי בראד המצילה בת ה-18 ממושב אימונים (מימין) ה תרה כמיס ספורט, בחירה שנערכה ביוזמתו המקו של מנהל המלון החדש. סיגלית שימעוני האשקלונית נבחרה כנסיכת ים-

אתי קולשה אחרי שאחמד אזברגדה, בדווי מכסיפה, הקים בחצר מלון ספורט אוהל לתפארת, פרש על הריצפה מחצלות וכרים, מתח יריעות-בד בצדדים, בישל על כירת גחלים, במרכז האוהל, קפה משובח שהגיש בפניג'אנים, הוא הלביש את אתי בתלבושת בדווית.

סיגל סיגלי קצוצת השי סיגל מוסינו בעת שעושים את שיערה ולפני צו

המועמדות כבר אינה סתם מועמדת, אלא נסיכת ים-סוף. היתה זאת סיגלית שימעוני שבלטה מן הרגע הראשון של הופעתה בפאתי הבריכה של המלון האילתי החדש והמפואר, מלון ספורט. סיגלית, חגיגת אמיתית, חטובה ובעלת רגליים שאינן נגמרות, היתה לא רק המועדפת של השופטים, אלא גם של הקהל,

חנה שטיינר וסיגלית שימעוני (מימין) לאחר בחירתן. בתצלום מימין, בביגדי איב דה מרדיקס: ויוי נחמה (בשיער השופע), סיגלית שימעוני ומרין ליבמן (בשמלה לבנה).

